

Nekaterim pesmim E. D. A. Ciprijana na pot v javnost

E. D. A. Ciprijan je mlad pesnik, ki še ni objavil veliko svojih pesmi, čeprav jih piše že vrsto let. Dejstvo, da svoje pesmi hoče najprej "uležati" in predelati, preden jih izroči v objavo, je vsekakor izraz želje po večji kvaliteti. To se pesmim vidi že ob prvem branju.

E. D. A. Ciprijan živi med Ljubljano in Ravnami nad Krškimi. V Ravnah doživlja svoj izvor in svoje korenine. V Ravnah je pokrajina valovita, široka, odprta, lirčna in skrivnostna, polna presenečenj, taka, kot so tudi Ciprijanove pesmi. Iz pokrajine na simboličen način lušči prebivalce teh krajev ter sebe, razpete med kozmično lepoto in dejstvom smrti, med človekovim strahom pred izginotjem v neznanem in upanjem. V njegovih pesmih posebno svet noči spominja na ogromna prostranstva in skrivnostne daljne svetlobe; kakor bi bile zvezde svetloba, ki sije skozi luknje v platnu neba. Včasih se ta svet nad zemeljskim obokom odpre in posije luč v temino sveta, v daljno izgubljeno upanje, h kateremu se vsak želi vrniti.

Narava Ciprijanu pogosto postane metafora za dušo, notranji svet, ki je veliko globlji in daljši, kot pa svet vidnega kozmosa in njegovih širjav. V naravi tankočutno zaznava hrepenenje po bistvu, smislu, po celoti, po razkritju bivanja, predvsem pa zaznava lepoto, ogromno lepote, tankočutno lepoto vsega, kar je. Samega sebe ne postavlja v ospredje, pač pa je dober poslušalec, samoumevno sprejemajoč svojo krhkost in revščino pred vso to neposledljivo lepoto. V sprejemanju lepote bivanja ohranja živega duha, ki je neprestano pozoren na vzgibe v sebi in

okoli sebe. Zanimivo pri tem pesniku je tudi to, kako se je v nekaterih impulzih notranje ujel s slovensko klasično pesniško tradicijo, ne da bi to hotel ali bi veliko bral druge pesnike. Tako najdemo pri njem župančičev ali Gradnikov tip ženske in moške pesmi, ter stilno sorodnost z velikimi slovenskimi liriki: Gregorčičem, Murnom, Kettejem, Cankarjem. To ponovno potrjuje, da je v slovenskih klasikih nekaj, kar je večno za Slovence. Njegova ženska pesem (večina na teh straneh objavljenih pesmi) je polna narave, mehke liričnosti, noči ob luninem ali zvezdnem siju, skrivnosti, intuicije, izročitve. Moška pesem (Zdaj pil ga bom prošt in Amen) je nasproti temu polna refleksije, boja, vse do zavestne odločitve za resignacijo ali za ljubezen. V ženskih pesmih tanko posluša zven fizičnega in metafizičnega ter izraža bolečino ob nemočnem gledanju te lepote, ker se čuti premalo čist, preveč tuj, da bi je bil v celoti deležen. V moških se razgovori, vstopa v dramo človeka, razpetega med Božje in človeško, med metafizično harmonijo ter človekovim uporom.

Njegov način pripovedovanja je zelo zgoščen in skrajno iskren do stvari, ki jih doživlja. Gleda svoje približevanje skrivnosti v zavesti lastne omejenosti in trdote v sprejemanju le-te, hkrati pa priznava, da je ta skrivnost resnična, le da je pot do nje še dolga in kompleksna. E. D. A. Ciprijan ima velik dar za ritem in melodičnost pesmi; ob njih slišimo glasbo, kot npr. ob Gregorčiču, Cankarju ali Murnu. Je pesnik, ki ne piše serijsko, pač pa se pesmi zares rojevajo ne-

pričakovano, včasih po dolgotrajnem čakanju na pravo besedo, pravi izraz. Izrazito so prepojene z življenjem, kjer ni prostora za besedno inflacijo oz. prazno množenje besed.

V svojih pesmih narave in človeka na deželi ni vpet v kmečko tematiko, pač pa v notranja stanja človeka, ne glede na stan, sloj

ali poklic. Lahko bi dejali in ta beseda naj velja tudi za zaključek, da se njegov pogled na svet približuje duhovnemu, celo mističnemu, ki se nahaja v samem najglobljem bistvu vsakega človeka. Zato so njegove pesmi pogosto zahtevne in za branje potrebujejo prostor in čas.

E. Dolinar: Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka, glina.